

A város a munkanélküliség enyhítésére hosszulejáratu kedvezményes kölcsönt szerez azoknak, akik építkezni szándékoznak

A polgármester felhívása a polgársághoz — „Az építkezés az egyedüli lehetőség a munkanélküliség veszedelmének elhárítására”

(A Délmagyarország munkatársától.) Az 1929-es évi mérlesekben növekedő munkanélküliség, amely oka volt a szeptember elseji véres kirobbanásnak, állandóan foglalkoztatja az ország egész nyilvánosságát. Ha kétségtelen is, hogy a munkanélküliség nem elszigetelt jelenség, kétségtelen az is, hogy

az ország rendjének biztosítása érdekében a fenyegető baj lokális orvoslását is meg kell kísérelni.

Százsázalékos eredményt ettől a kísérlettől senki sem várhat, de az bizonyos, hogy lényeges enyhülést hozhat.

Dr. Somogyi Szilveszter polgármester, aki szintén foglalkozik a kísérletezés gondolatával, most igen érdekes akció megindítását határozta el. Azt szeretné, ha a munkanélküliség elleni küzdelemből

a tehetősebb polgárság is kivenné a maga részét

a polgári társadalom biztonságának megóvása érdekében. A polgármesternek az az elgondolása, hogy

a város megfelelő hosszulejáratu és kedvezményes kölcsönt szerezne mind azok számára, akik építkezni szeretnének

és akiknek az építkezéshez valami anyagi alapjuk, telkük, valamennyi készpénzük van, de nincs annyiuk, amennyiből az építkezés minden költségét fedezhetnék. Elhatározta a polgármester, hogy felhívást intéz a város polgárságához és azokat, akikben megvan a hajlandóság az akcióban való részvételre, jelentkezésre szólítja fel. A jelentkezőkről dr. Ördög Lajos tb. tanácsnok, a polgármesteri hivatal vezetője készít kimutatást, amelyben följegyzi a jelentkezők adatait és hiteligényét.

A Délmagyarország munkatársa kérdést intézett az ügyben

a polgármesterhez,

aki a következőket mondotta:

— Mivel a dolog rendkívül sürgős, gyorsan összegyűjtjük majd a szükséges adatokat és amikor ezek együtt lesznek, felmegyek a belügyminisztériumba és a munkanélküliség veszedelmére való hivatkozással

nagyobb hosszulejáratu, kedvezményes kamatozásu kölcsönt

szerezek. Legjobban szeretném, ha ezt a kölcsönt maguk az építkező polgárok vennék fel, de szükség esetén hozzájárulok ahhoz is, hogy

a kölcsönt a város vegye fel és a város ossza szét az építkezők között.

— Remélem, hogy Szeged polgársága felismeri ennek az akciónak a jelentőségét és mindent elkövet, hogy ilyen módon is enyhítsük a növekedő munkanélküliségben rejlő veszedelmeket. A város egymaga képtelen arra, hogy megfelelő számú munkást foglalkoztasson. Ebben az évben három és félmillió pengőt költöttünk közmunkákra. Anyagi erőnk azonban kimerült. A polgárságnak saját jól feljogosított érdekeiben is emiatt kötelessége, hogy építkezzen és ezzel a különben hasznos beruházással csökkentse a munkanélküliek számát. Az építkezés ma már hasznosnak látszó beruházás, előnyös elhelyezési lehetőség a tőke számára különösen akkor, ha az építkezéshez szükséges tőke egyrészével az építkező rendelkezik, a másik részét aránylag igen kedvező feltételek mellett kölcsönképpen kaphatja meg. Anyagi áldozatról tulajdonképpen nincs szó, mert mindenki jövedelmező ellenértéket kap a pénzért, olyan ellenértéket, amely minden körülmények között konzerválja a tőkét.

— Nagyon szeretném, ha ezt belátnák azok, akiknek módjuk is van az építkezéshez és azok is, akik megfelelő kölcsönrel építkezhetnének. Az építkezés az egyedüli lehetőség a munkanélküliség veszedelmének elhárítására, mert az építkezési munkálatoknál a legtöbb iparág talál munkaalkalmat.

Hogyan takarékoskodik a közigazgatás

(egy titkos tanácsnoki referáda tükrében)

(A Délmagyarország munkatársától.) A pénzügyi bizottság költségvetési tárgyalásai óta valóságos takarékoskodási verseny fejlődött ki a szegedi városházán. Az ügyosztályok vezetői versenyt takarékoskodnak egymással és a polgármester versenyt takarékoskodik valamennyi referensével. Sajnos, ez a nagy takarékosági láz már nem sokat lendít a dolgokon, mert apró-cseprő kiadásoktól szabadítja csak meg a várost, sokszor olyanoktól is, amelyeknek megtakarítása nem igen egyeztethető össze a közérdekkel. A nagy terhek, a nagy kiadások változatlanul megmaradnak, a színház, a kisvasút, az egyetem rendíthetetlenül megemészti a maga százazreit.

A tanácsulések megszüntetése óta — mint ismeretes — az ügyosztályvezetők egyenként referálnak a polgármesternek. Ez a referálás abból áll, hogy amikor megbeszélnek valamit az elintézésre váró akták valamelyik íróasztalon, akkor a tanácsnok összeszedi őket és bemegy velük a polgármesterhez. Egyenként ismerteti az ügyeket és javaslatát, aztán a polgármester vagy aláírja a javaslatokat, vagy nem és másként határoz. A referálás rendszerint zárt ajtók mögött, a nyilvánosság szigorú kizárásával történik. Nagyritkán, tévedésből meg- esik, hogy az újságíró magánál felejtí a polgármester az ilyen referálások alkalmával. De ez csak egészen kivételes véletlen, amiben a szándékosság leghalványabb elemei sem fedezhetők föl.

Igy esett meg kedden is, hogy a Délmagyarország munkatársa csendben, feltűnés nélkül végig- hallgathatta a polgármester íróasztala mellett dr. Viléz Szabó Géza kulturtanácsnok referálását. Ez az aktus nem tartott tíz percig, de a tíz perc alatt

vagy harminc kisebb-nagyobb jelentőségű ügy nyert elintéztést.

Két határozat aláírása közben, minden különösebb aktuális nélkül megállapította a polgármester, hogy a város ebben az évben három és félmillió pengőt költött közmunkákra.

Szabó tanácsnok referálásából közlünk néhány tanulságos szemelvényt.

Szabó tanácsnok: A pénzügyi bizottság legutóbbi ülésén szöbakerültek

az ösztöndíjak

is. A bizottság megállapította, hogy ma már igen sok az ösztöndíj és ennek következtében nemcsak a jeles, hanem az elégséges rendű tanulók is kapnak ösztöndíjakat. Mivel igen tekintélyes összegeket fizet ki ezen a címen a város, a bizottság javasolta a városi ösztöndíjak revízióját. Ezért azt javasolom, hogy írjunk át az egyetemhez és kérjünk részletes kimutatást arról, hogy a városi ösztöndíjat kik és milyen előmeneteli egyetemi hallgatók kapták meg...

A polgármester: Aláírta a javaslatot.

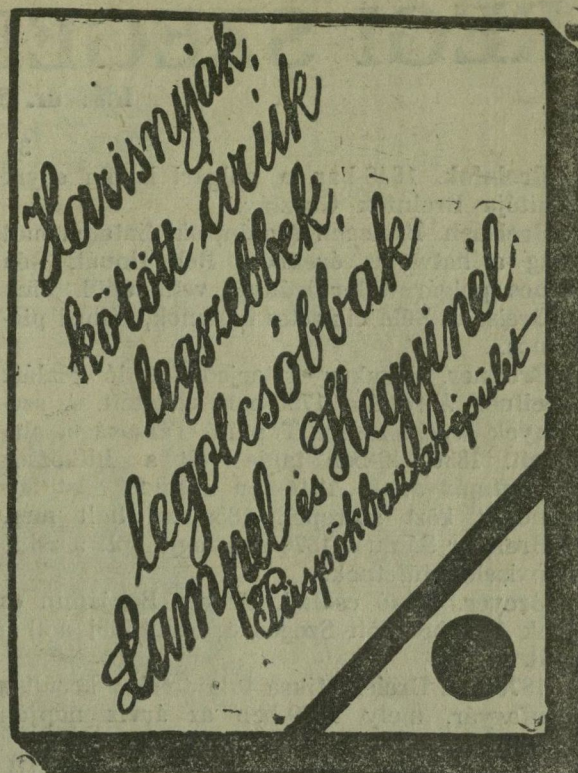
Szabó tanácsnok: Ugyancsak a pénzügyi bizottság foglalkozott

a belvárosi katolikus énekkar

fentartási költségeinek kérdésével. Megállapította, hogy az énekkar fentartása a belvárosi egyházközség feladata. Ezért azt javasolom, hogy a város írjon át a belvárosi egyházközséghez és szólítsa fel az énekkar költségeinek elvállalására.

A polgármester: Ezt a javaslatot is aláírta.

Szabó tanácsnok: A tanfelügyelő jelenti, hogy

Alsóközponton az óvóköteles gyermekek száma elérte már a hetvenet, tehát szükségessé vált

az alsóközponti óvoda

felállítása. Kéri, hogy a város építtessen óvodát, azt rendeztesse be, az óvoszemélyzet fizetéséről a kultuszminiszter fog gondoskodni.

A polgármester: Nincs pénz, gyérünk tovább!

Szabó tanácsnok: A tanfelügyelő erre az esetre kéri, hogy a város béreljen megfelelő épületet az óvoda céljaira és azt rendeztesse be kétezerhatszáz pengőért.

A polgármester: Erre sincs pénz!

Szabó tanácsnok: A szentmihálytelki óvoda már elkészült. Ebben az óvodában napközi otthon is van. Most csak fel kellene szerelni, hogy megkezdhesse működését.

A polgármester: Igazad van, csak az idő nem alkalmas erre. Majd ha több pénzünk lesz.

Szabó tanácsnok: A gyorsírók egyesülete beadványában azt kéri, hogy a város engedélyezzen egy tízhónapos gyorsírókurzust a városi tisztviselők számára. Hétszáznyolcvan pengőbe kerülne.

A polgármester: Nem lehet, nincs fedezet.

Szabó tanácsnok: A zenébizottság legutóbb foglalkozott

a városi zenekar

felállításának kérdésével, de miután kiderült, hogy a színház már leszerződött erre a szezonra a katonazenekart, a bizottság megállapította, hogy a városi zenekar megszervezése most nem aktuális. Felmerült azonban az a kívánság, hogy a város kísérelje meg az állás nélkül maradt tizennégy muzikáns elhelyezését, írjon át Shvoy tábornokhoz, hogy a zenészeket vegye be a színházban muzikáló katonazenekarba megfelelő napidíj mellett.

A polgármester: Ez nem kerül pénzbe, ezt megcsinálhatjuk!

Szabó tanácsnok: A szegedi zenetanárok az októberi ünnepségek keretében meg akarják rendezni

a vidéki zenetanárok leső kongresszusát

Szegeden. Ha a polgármester ur hozzájárul, akkor kidolgozzák a kongresszus programját. Pénzbe nem kerül, mert a résztvevők maguk gondoskodnak saját ellátásukról és elszállásolásukról.

A polgármester: Ha nem kerül pénzbe, akkor nincs kifogásom ellenel!

Volt még sok más kisebb jelentőségű javaslata is a kulturtanácsnoknak, a javaslatok azonban magukban viselték sorsukat: amelyik pénzbe került volna, az elutasított, mert mostanában a legszigorubb takarékoskodás jegyében folyik a közigazgatás.

Hollywood Revü

a Metró-Goldwyn pazar kiállítású attrakciója! Ének, zene, a legbravúrosabb táncakciók, a színek szimfóniája.

John Gilbert, Norma Shearer, Buster Keaton, Conrad Nagel, Anita Page

és a leghíresebb filmcsillagok főszereplésével

pénztől a Belvárosiban.